

Vince Flynn

Noodgreep

Karakter Uitgevers B.V.

1

Luchtmachtbasis Bagram, Afghanistan

Ongeduldig wierp Mike Nash een blik op zijn horloge en toen richtte hij zich weer op de twee beeldschermen. Beide gevangenen lagen rustig te slapen. Als alles volgens plan verliep, zou dat echter niet lang meer duren. De gevangenen waren zeven dagen geleden opgepakt tijdens een routinepatrouille. Op dat moment hadden de jonge soldaten geen idee wie ze in handen hadden. Die ontdekking kwam pas later, en bij toeval. De bazen van luchtmachtbasis Bagram in Afghanistan hadden de twee mannen snel gescheiden van de andere 396 vijandelijke strijders en de overheid op de hoogte gebracht.

Nash was als een van de eersten gebeld. Zijn beveiligde telefoon was de zondag ervoor om 2.23 uur 's morgens afgegaan, en de wachtcommandant van het Nationale Centrum voor Contraterrorisme had hem het nieuws verteld. Nash had hem bedankt, opgehangen en overwogen op te staan en naar het kantoor te gaan. De arrestatie van twee belangrijke personen was opwindend, maar Nash wist uit ervaring dat de mensen in de rij stonden om de eer daarvoor op te strijken. Aangezien hij net terug was gekomen uit Londen, had hij veel meer behoefte aan slaap gehad dan aan eer.

Nog geen minuut later was zijn telefoon opnieuw overgegaan. Deze keer was het de bazin van zijn baas geweest, Irene Kennedy, de directeur van de CIA. Nash luisterde twintig seconden zonder iets te zeggen, en antwoordde toen: 'Ik ga aan de slag.' Daarna gaf hij zijn vrouw een zoen, stapte uit bed, trok snel wat gemakkelijke kleding aan en keek of zijn vier kinderen nog sliepen. Vervolgens pakte hij zijn altijd klaarstaande koffer, liet een kort briefje achter bij de koffiepote en vertrok. Waarschijnlijk zouden Nash' vrouw en kinderen niet verbaasd zijn als ze hem die ochtend niet aantroffen: met zijn baan waren ze daar inmiddels wel aan gewend.

Twintig minuten later kwam hij op het particuliere vliegveld aan en stapte aan boord van de Gulfstream V, die klaarstond voor vertrek. Zodra

ze opgestegen waren, dacht Nash aan de twee gevangenen. Hij hoefde hun dossiers niet meer in te kijken, want die kende hij al uit zijn hoofd. Hij had die gegevens de afgelopen jaren tenslotte zelf verzameld. Dat was een van de talenten van Mike Nash. Of het nu basketbaluitslagen waren of de persoonlijke gegevens van terroristen over de hele wereld, hij hoefde ze maar te lezen en hij kende ze uit zijn hoofd. In gedachten liep Nash de komende ondervraging door. Door zijn intuïtie en ervaring kon hij de leugens van de gevangenen voorspellen en hun de kans geven daarin verstrikt te raken. Waarschijnlijk zou het weken duren voordat hij hen volledig gebroken had, maar ze zouden praten. Dat deden ze allemaal.

Ergens boven de Atlantische Oceaan ontving hij het eerste gecodeerde bericht waarin werd gemeld dat er een probleem was. Terwijl het vliegtuig op veertien kilometer hoogte voortsuisde, volgde Nash het zich ontvouwende drama via een aantal pijnlijke updates vanuit Langley. Drie senatoren, die op onderzoeksmissie waren op de basis, hadden gehoord over de twee nieuwe gevangenen en verzocht hen te mogen spreken. De commandant van de basis had, óf door stomheid óf door zijn drang degenen die de macht hadden over zijn carrière een plezier te doen, toegegeven en de senatoren toegestaan tegenover de twee belangrijke gevangenen te gaan zitten.

Als Nash een lijst mocht maken van de drie politici die hij het meest verachtte, zouden twee van deze ‘onderzoekers’ erop staan, en de derde zou zelfs een eervolle vermelding krijgen. Als voorzitters van de Strafrechtelijke Commissie, de Militaire Commissie en de Selectiecommissie voor Inlichtingen van de Senaat, vormden ze een sterke groep. Toevallig verachtten ze ook de CIA. Nadat ze een uur bij de gevangenen hadden gezeten, vertelden de drie senatoren de commandant van de basis in niet mis te verstane termen dat zijn baan op het spel stond. Het hoofd van de Strafrechtelijke Commissie ging nog een stap verder en zei dat hij zich, als de Conventies van Genève niet nauwkeurig werden opgevolgd, persoonlijk tegenover het Amerikaanse volk zou moeten verantwoorden.

Het feit dat een van de gevangenen zijn strepen had verdiend bij de Taliban door een aantal door de internationale troepen gebouwde scholen vol Afghaanse kinderen op te blazen leek het hoofd van de Strafrechtelijke Commissie niets te kunnen schelen. Ook maakte het haar niet uit dat de gevangenen en hun organisatie de Geneefse Conventies zelf niet hadden ondertekend. Blijkbaar had ze andere prioriteiten. Tolerantie, respect en medeleven tonen aan extremisten, sadisten en genadelozen klonk misschien wel nobel, maar in de praktijk was het de perfecte manier om een oorlog te verliezen.

Een van de moeilijkste onderdelen van Nash' werk was het omgaan met de opportunistische politici tegenover wie hij zich moest verantwoorden. Die senatoren hadden na de aanslagen op New York en Washington geschreeuwd om harde actie. Achter gesloten deuren betwijfelden ze zelfs of de CIA wel agressief genoeg was bij het ondervragen van gevangenen. Ze drongen aan op extreme maatregelen en verzekerden de mannen in Langley dat ze beschermd zouden worden. Nu moest Nash weer denken aan het verhaal over de schorpioen die een kikker belooft hem niet te zullen steken als de kikker hem de rivier over brengt. Ze waren nu halverwege de rivier, en net als in het verhaal nam het dierlijke instinct de macht over, de giftige punt deed zijn werk en ze waren aan het verdrinken.

Nash keek nog eens naar de twee gevangenen die vredig in hun warme, schone bedden lagen te slapen. Op het linkerscherf zag hij Abu Haggani, een hooggeplaatste commandant van de Taliban die de zelfmoordoperaties in Afghanistan leidde. Ze hadden geschat dat die aanvallen de levens van meer dan drieduizend burgers en drieënveertig buitenlandse soldaten hadden geëist. De man stond erom bekend dat hij hoofdzakelijk vrouwen en kinderen aanviel, om zijn mede-Afghanen zo bang te maken dat ze zich niet bij de buitenlandse troepen zouden aansluiten. De andere man heette Mohammed al-Haq en hij onderhield de verbinding tussen de Taliban en Al-Qaida en was een van de meest vertrouwde assistenten van moellah Omar. Hoewel Nash er schaamteloos naar uitzag Haggani een flink pak slaag te geven, was Al-Haq degene die hem het meest interesseerde. Deze man vormde de schakel tussen Al-Qaida en de Taliban. Hij moest een schat aan geheimen bij zich dragen!

De eerste drie dagen mocht Nash maximaal vier uur per dag met iedere gevangene doorbrengen. Alles werd nauwlettend in de gaten gehouden en gefilmd. Geen gedwongen houdingen, geen slaaponthouding, geen harde muziek of geschreeuw, geen klappen, geen aanpassingen aan het voedsel en geen veranderingen in de temperatuur in de cellen. Zelfs een dreiging met geweld moest door de juristen in Washington goedgekeurd worden.

Op woensdag was de sessie voortijdig afgebroken toen Nash Al-Haq vertelde dat hij generaal Abdul Rashid Dostum had gesproken. De voormalige commandant van de Noordelijke Alliantie en leider van de Oezbeekse gemeenschap stond bekend om zijn felle haat tegen de Taliban. Nash vertelde Al-Haq dat hij de volgende morgen aan Dostums zorg zou worden overgedragen, en Al-Haq deed het bijna in zijn broek bij het idee overgeleverd te worden aan de genade van een man die net zo wreed was als hijzelf en zijn collega's. De angst in Al-Haqs ogen was overduidelijk.

Nash observeerde de man aandachtig terwijl die wanhopig een uitweg zocht uit deze nachtmerrie. Dit had Nash al tientallen malen meegemaakt: eerst keken ze naar de grond, dan zenuwachtig naar links en daarna naar rechts terwijl ze probeerden iets te bedenken om zichzelf te redden. In eerste instantie was de waarheid niet zo belangrijk. Nash wilde alleen maar dat ze begonnen te praten. Later zou hij de leugens er wel uit filteren.

Helaas was er, net op het moment dat Al-Haq begon te praten, een man van de luchtmacht binnengekomen, en die had de ondervraging gestopt. Nash had een telefoon in zijn hand gekregen en was door de juristen van het ministerie van Justitie in Washington gewaarschuwd dat hij te ver was gegaan. Het incident had enorme discussies veroorzaakt tussen de CIA, het Witte Huis, het ministerie van Justitie en senator Barbara Lonsdale, de voorzitter van de Strafrechtelijke Commissie. Terwijl de advocaten met elkaar ruzieden, was Nash op zoek gegaan naar een manier om de hinderenis te ontwijken in plaats van eroverheen te springen. Daarom had hij Mitch Rapp gebeld.

Nash keek op zijn horloge. Het was een paar minuten voor middernacht. Rapp en zijn mannen konden elk moment aankomen. De twee slapende terroristen zouden al snel hardhandig uit hun bed geschud worden. Ze kregen drie stevige maaltijden per dag, bedden die comfortabeler waren dan het veldbed waar Nash het mee moest doen, gebedskleden, een nieuwe koran en warme douches. Hun arrogantie was met de dag gegroeid toen ze gingen beseffen dat hun geen marteling te wachten stond. Dat valse gevoel van veiligheid zou al snel op een grove en waarschijnlijk gewelddadige manier verdwijnen.

Drielandenpunt, Zuid-Amerika

De man liep langzaam door de kamer, met de ene hand stevig in de andere geklemd op zijn rug. Hij keek naar de mannen aan de grove houten tafel, die zich steeds meer zorgen gingen maken. Het was nu zes maanden geleden dat ze uit Pakistan waren vertrokken, en nog steeds waren ze niet klaar voor de operatie. Het begon erop te lijken, maar dat was niet genoeg. De kleinste misstap kon een ramp veroorzaken, zoals bij hun voorgangers was gebeurd.

Karim Nour-al-Din dacht weer aan hun reis en aan al het zware werk dat hij had verricht om zijn elite-eenheid te vormen. Ze waren samen naar Pesjavar gereisd, waar ze hun wapens hadden ingeleverd, hun haar hadden afgeknipt, hun baard hadden afgeschoren en foto's hadden laten maken voor hun nieuwe paspoort. Een week later had iedere man vakkundig vervalste documenten ontvangen, evenals twee creditcards en een vliegticket. Sommigen waren via Afrika gereisd, anderen via de Oriënt en de landen aan de Grote Oceaan. Geen van hen had echter Europa, Australië of de Verenigde Staten aangedaan. Die gebieden waren verboden terrein. Twee weken later waren ze bij elkaar gekomen in een van de slechtste, meest verdorven steden ter wereld.

Karim was nog nooit in Ciudad del Este geweest, en hij zou er zelf ook nooit voor hebben gekozen, maar toen Ayman al-Zawahiri het voorstelde, wist Karim dat hij geen andere keus had. De op een na machtigste man van Al-Qaida stond zelden open voor suggesties, en nooit voor discussie. Degenen die dapper of stom genoeg waren om hem tegen te spreken waren van de aardbodem verdwenen. Dus toen Karim van Al-Zawahiri het bevel had gekregen naar een verafgelegen Zuid-Amerikaanse stad te gaan, had hij zwijgend geknikt en bedacht dat hij er maar het beste van moest maken. Hij was de eerste die in de stad aankwam, en nadat hij een hele dag door de vuile straten had gezworven, besloot hij – met het risico

daarvoor door Al-Zawahiri gestraft te worden – met zijn mannen naar een andere plek te gaan.

Ciudad del Este werd gedomineerd door drugsdealers, mensenhandelaren, wapensmokkelaars en gangsters. Overal werd vals geld gedrukt en werden merkartikelen nagemaakt. Belastingontduikers, verkrachters, pedofielen en moordenaars vluchtten naar Ciudad del Este om aan de sterke arm der wet te ontsnappen. De stad had een perfecte ligging in het drielandpunt waar Paraguay, Brazilië en Argentinië bij elkaar komen, waardoor hij voor iedereen bereikbaar was. De concurrerende overheden, dichtbegroeide jungle en het donkere water van de rivier de Paraná vormden een perfect decor voor allerlei illegale activiteiten.

Al-Zawahiri had tegen Karim gezegd dat hij zich wel thuis zou voelen in Ciudad del Este. Hij had gezegd dat deze plek hem zou doen denken aan Pesjavar, de stad in Pakistan waar de mannen die zo hard vochten om de heidenen uit hun land te weren hun uitrusting haalden. Maar het enige wat de twee steden met elkaar gemeen hadden, waren drugs, wapens en arme mensen. Verder verschilden de twee steden van elkaar als dag en nacht. Pesjavar was een stad in oorlog. Het was een stad met veel verschillende opvattingen en groeperingen, maar met een gemeenschappelijk doel. Het was een stad met een religieuze missie.

Ciudad del Este daarentegen was een goddeloze plek. Chinezen, Mexicanen, Colombianen, Syriërs, Libanezen, Palestijnen, tuig uit Europa, gangsters uit Rusland en allerlei andere verdoemden zwierven door de straten, en iedereen gaf alleen om zichzelf. Ze hadden geen hoger doel en geen onderlinge regels en wetten. Het was onvermijdelijk dat de wetteloosheid van deze plek op een gegeven moment de aandacht van de Amerikanen zou trekken.

Karim bedacht dat de CIA met gemak de verschillende cellen kon infiltreren. Waarschijnlijk liep deze stad, met bijna tweehonderdduizend inwoners, vol met Amerikaanse spionnen. Met hun onbeperkte financiële en technische middelen zouden ze gemakkelijk kunnen ontdekken wat er aan de gang was. Hij en zijn mannen zouden binnen een week worden gefotografeerd, en binnen een maand zouden ze een voor een verdwijnen, net als de strijders die eerder op pad waren gestuurd. Als de Amerikanen, Britten en Fransen zijn medestrijders in de straten van grote Europese steden hadden geïdentificeerd en opgepakt, waarom zouden ze dat dan op deze wetteloze plek niet kunnen?

Twee dagen lang zocht Karim naar een oplossing, en toen bedacht hij iets wat misschien wel kon lukken. Hij ontmoette een Libanese wapenhan-

delaar die betrokken was geweest bij de moord op minister-president Rafiq Hariri. Na twee jaar op de vlucht te zijn geweest was hij eindelijk vrijgesproken, ongetwijfeld nadat bepaalde personen grote stapels geld waren toegespeeld. Nu zou hij teruggaan naar zijn geboorteland Libanon. De man bezat een stuk land dat hij graag wilde verkopen. Op zachte toon en met een geheimzinnige blik had hij Karim verteld dat het de perfecte plek was voor iemand die de stad uit wilde.

De man had gelijk. Het gebied van een vierkante kilometer groot lag midden in het regenwoud en was alleen per helikopter of te voet bereikbaar. De dichtstbijzijnde weg lag op bijna vijftien kilometer afstand, maar de wandeling door het regenwoud leek wel honderd kilometer lang. Het gebouw bestond uit vier betonnen muren met een dak van golfplaten erop en een hek eromheen. Er was een generator voor elektriciteit. Karim wist dat hij verder weinig mogelijkheden had en concludeerde dat hij niets beters zou kunnen krijgen. Hij kocht het allemaal voor 50.000 dollar en liet het geld naar de rekening van de man overmaken. Zijn mannen, die inmiddels waren aangekomen, werden naar het nieuwe kamp gebracht, en daar was de training echt begonnen.

Dat was nu bijna een halfjaar geleden en ze hadden veel bereikt in relatief korte tijd. Karim keek tevreden naar de eerste man die de bom in elkaar had gezet. Dat was natuurlijk Farid. Hij was altijd als eerste klaar. Al snel waren de volgende drie klaar. Karim keek op zijn horloge. Het was nog niet zo lang geleden dat het hun bijna een uur had gekost om de bommen in elkaar te zetten. Het streven was minder dan tien minuten. Ze zaten nu al op negen. Een paar seconden voordat de tijd op was, waren er nog twee mannen klaar, en Zachariah was de enige die het niet binnen de tijd gedaan kreeg.

De enige Egyptenaar in de groep legde zijn gereedschap neer en keek met een schaapachtige glimlach omhoog. 'Mijn oom zou erg teleurgesteld zijn.'

Een paar anderen grinnikten. Maar Karim niet. Hij vond dit helemaal niet grappig. Ze moesten over een paar dagen vertrekken, en dankzij die idioot tegenover hem waren ze er nog steeds niet klaar voor. Karim had hen de afgelopen zes maanden keihard laten werken om hen te veranderen in perfecte strijders. Bij vier van hen was het gelukt. Twee anderen waren net goed genoeg, maar moesten in de gaten gehouden worden. Een was een mislukking, en die hield de hele groep tegen.

Karim draaide zich om en keek naar het roestige hek dat in de regen stond. Hij voelde zich geïsoleerd. Alles aan deze plek was onbekend. Het

was te dicht begroeid, te vochtig en er waren te veel insecten. De woestijn was een veel betere plek om één te worden met Allah, en de hoge bergen van Afghanistan waren veel beter om de strategie te bespreken met de andere leiders. Hij miste de goede raad en de begeleiding van zijn gelijken. Hij was alleen in de jungle en stond voor een moeilijke keuze. Hij moest beslissen wat hij met Zachariah moest doen, en snel.

3

Luchtmachtbasis Bagram, Afghanistan

Nash hoorde ze aankomen, en dat gold ook voor de soldaat die aan het bureau zat. De jonge man uit Arkansas keek naar het beeldscherm en er verscheen een bezorgde blik op zijn gezicht. Nash wist dat hij naar de beelden van de beveiligingscamera bij de hoofdingang keek. Zelfs om 0.21 uur 's morgens was het druk op luchtmachtbasis Bagram, maar het grootste deel van de bedrijvigheid vond plaats op de landingsbaan en in de hangars. De Taliban werkte graag 's nachts, dus waren de piloten van de luchtmacht en het leger dan ook op jacht. De verderop gelegen bases werden via droppings bevoorraad, teams van de speciale eenheden maakten zich klaar voor hun operaties en er werden gewonden geëvacueerd. De basis besloeg 340 hectare en er waren altijd meer dan vierduizend mensen aanwezig. Het was een soort stadje, maar het gebouw waarin Nash zich bevond, lag een stuk bij de andere gebouwen vandaan.

De hoofdgevangenis stond midden op de basis, op bijna een kilometer afstand. Het 'Hilton', zoals het vaak genoemd werd, was volledig geautomatiseerd, met surveillanceapparatuur in elk van de acht cellen en twee ondervragingsruimten. De celdeuren en de stalen deur naar het cellenblok konden alleen geopend worden vanuit de controlepost. Er waren slechts twee in- en uitgangen, en beide konden alleen met een pasje en een toegangscode geopend worden. Nash had Rapp van beide voorzien.

Nash liep naar het bureau en vroeg: 'Wat is er, Seth?'

De negentienjarige jongen keek bezorgd. 'Het ziet er naar uit dat we onverwachte gasten krijgen.'

'Wie is het?' vroeg Nash, hoewel hij heel goed wist wie het was.

'Dat weet ik niet.'

Er klonk een metaalachtige klik toen het slot van de hoofdingang opening. Daarna klonken er voetstappen en zes mannen in ABU's – camouflagegevechtuniformen van de luchtmacht – kwamen binnen. Mitch Rapp was

het hoofd van deze groep. Hij droeg een zwarte adelaar op elke kant van zijn kraag, wat betekende dat hij een veel hogere rang had dan de soldaat achter het bureau. Toen hij dichterbij kwam, sprong de soldaat overeind en salueerde. Rapp beantwoordde de groet en zei: ‘Ga zitten. Ben jij soldaat der eerste klasse Seth Jackson?’

‘Ja, meneer.’

‘Ik ben kolonel Carville. Bureau Speciale Onderzoeken van de luchtmacht.’ Rapps hand schoot opzij. Hij knipte met zijn vingers en de man achter hem legde een envelop in zijn hand. Rapp haalde een brief uit de envelop en hield die voor de neus van de jonge man zodat die hem kon lezen. ‘Dit is van de staatssecretaris van de luchtmacht,’ zei Rapp kortaf op bevelende toon. ‘Het geeft me tijdelijk de leiding op deze ondervragingslocatie. Heb je nog vragen, Jackson?’

De jonge soldaat schudde zenuwachtig zijn hoofd. ‘Nee, meneer.’

‘Mooi.’ Rapp draaide zijn hoofd om en bekeek Nash van top tot teen. Nash droeg een groengrijs uniform zonder naam of rang. ‘Wie ben jij?’

Nash grijnsde. ‘Ik vrees dat ik dat niet mag vertellen zonder speciale toestemming, kolonel.’

‘OGA,’ zei Rapp vol afschuw. Die letters stonden voor *Other Government Agency*, andere overheidsinstelling, zoals de CIA ook wel werd genoemd. ‘Die verdomde spionnen. Jullie veroorzaken alleen maar problemen.’ Nu keek Rapp weer naar Jackson. ‘Heb jij dienst tot zevenhonderd uur?’

‘Dat klopt, meneer.’

‘Kom mee. Jij ook,’ zei hij tegen Nash. Rapp ging hun voor door de deur. Links en rechts lagen kantoren. Rapp opende een deur links van hem en zei tegen een van de mannen die hij had meegenomen: ‘Commandant, verwijder de telefoon en het toetsenbord uit dit kantoor en zorg ervoor dat deze spion niet weggaat voordat ik het zeg.’

Rapp liep door de gang en opende een andere deur. Hij keek naar de jonge soldaat en zei: ‘Jackson, hier. Ik neem aan dat ik erop kan vertrouwen dat je geen telefoongesprekken zult voeren, geen e-mails zult versturen en niet op een andere manier zult communiceren. Begrepen?’

‘Ja, meneer.’

‘Prima. Doe maar een dutje op de bank, en verlaat deze ruimte niet voor ik het zeg. Is dat duidelijk?’

‘Ja, meneer.’

Rapp sloot de deur, liep weer naar de andere kant van de gang en opende de deur van het kantoor. Daar stond Nash met een brede glimlach op zijn gezicht te wachten. De twee mannen schudden elkaar de hand en liepen

terug door de gang langs de controlepost naar een kleine kantine. Vier van de vijf mannen die met Rapp waren meegekomen, zaten daar te wachten. Nash liep naar de oudste man van de groep en stak zijn hand uit.

‘Generaal Dostum, bedankt dat u deze reis hebt willen maken.’

De generaal was een meter zeventig lang, tien centimeter korter dan Nash en Rapp. Het opvallendste aan zijn uiterlijk was het contrast tussen zijn pikzwarte baard en korte grijze haar. De voormalig generaal van de Noordelijke Alliantie sloeg de uitgestoken hand weg en omhelsde Nash. Hij lachte en met een zwaar accent zei hij: ‘Ik doe alles voor je, Mike.’

Nash was de eerste Amerikaan die generaal Dostum had ontmoet na de moord op de toenmalige leider van de Noordelijke Alliantie, Achmed Sjah Massoud. Hij had de weg vrijgemaakt voor de speciale eenheden van het Amerikaanse leger en een offensief waarmee de Taliban uit het noorden was verdreven. Dostum mocht dan een genadeloze krijgsheer zijn, en een van de grootste exporteurs van opium uit Afghanistan, maar hij was ook bijzonder trouw aan degenen die hem hadden geholpen zijn land te bevrijden van de Taliban en Al-Qaida.

Nash bekeek Dostum eens goed en vroeg: ‘Zelfs als het betekent dat je in de problemen komt met het Amerikaanse leger?’

‘Jullie leger heeft belangrijker dingen te doen. Het zou verstandig zijn als ze alle gevangenen aan mij zouden overdragen.’

‘Dat zou leuk zijn.’

Rapp keek op zijn horloge en zei: ‘Generaal, we zitten een beetje krap in de tijd. Voor alle zekerheid moeten we voor zeshonderd uur klaar zijn en maken dat we wegkomen. Dat betekent dat we vijfenhalf uur hebben.’ Rapp wendde zich tot Nash. ‘Wil je alles nog eens doornemen voordat we beginnen?’

Nash had goed nagedacht over de beste manier om hun tijd te gebruiken. Hij had besloten dat hij en Dostum zich met Al-Haq bezig zouden houden, terwijl Rapp verantwoordelijk was voor de ondervraging van Haggani. Ze hadden hun strategie al besproken, maar omdat Rapp erbij betrokken was, vond Nash dat hij nog één ding duidelijk moest maken. ‘Niet vergeten: geen sporen achterlaten.’

‘Hoe moet ik hem dan aan het praten krijgen?’ klaagde Rapp.

‘Wees creatief.’

‘Dus ik mag hem niet in zijn knieën schieten?’

Generaal Dostum knikte enthousiast bij dat voorstel. Nash werd erg nerveus van die twee. ‘Jongens, we mogen echt geen sporen achterlaten.’

Rapp glimlachte. ‘Maak je geen zorgen. Ik heb iets bijzonders meegenomen.’ Hij keek om en vroeg: ‘Marcus, heb je de ratten meegenomen?’